'N GETUIGE.

Naar het Engelsch van A. C. GREENWOOD.

Vannacht verlaat Vera de stad en gaat een reis ondernemen, ten einde haar algemeene ontwikkeling bij te brengen en haar opvoeding te voltooien. Zij heeft mij beloofd je niet te schrijven. Het is niet omdat ik je niet lijden mag. De redenen van mijn besluit zijn deze: jullie beiden zijt jong en jij Keith Radley, bent arm. Vera zal nu de kans hebben iemand te ontmoeten die een betere partij voor haar is. Indien ze na achttien maanden vanaf heden jou verkiest boven de jongemannen met wie zij kennis gemaakt heeft, dan zal ik mijn toestemming niet langer onthouden.

Maar — (let wel op mijn woorden) als zij jou schrijft of ziet buiten mijn wil vóór December 1916, dan trek ik mijn handen van jullie beiden af. Ik ben een rijk man, zooals je weet en Vera is mijn pleegdochter. In gewone omstandigheden zal niets haar in den weg staan mijn vermogen te erven. Jij alleen *kunt* dit verhinderen, Radley. Denk niet dat ik op mijn besluit terugkom. Wees niet zoo dwaas te hopen. Ik doe het niet. Percy Foss.

Driemaal las ik in mijn duister atelier dezen brief, dit ultimatum door. Vanuit het venster waarvoor ik zat, kon ik Foss' deftig huis zien. Welvaart en armoede wisselden elkaar af in Chelsea. — December 1916!

Het scheen voor mij, verliefd als ik was, hongerende naar haar bezit een tijdstip dat nimmer zou aanbreken. St.-Juttemis! Achttien maanden, meer dan vijfhonderd dagen. Van uit den schemer op den achtergrond kwam het geluid van een dichtklappende deur, het geritsel van vrouwekleederen.

Ik sprong op, voor mij stond Vera, zonder hoed en alleen een avondmantel los omgeslagen. „Ik moet weg, Keith.. naar 't buitenland. Hij heeft het bemerkt. Ik mág niet schrijven. Ik . . ."

„Ik weet alles, liefste!"

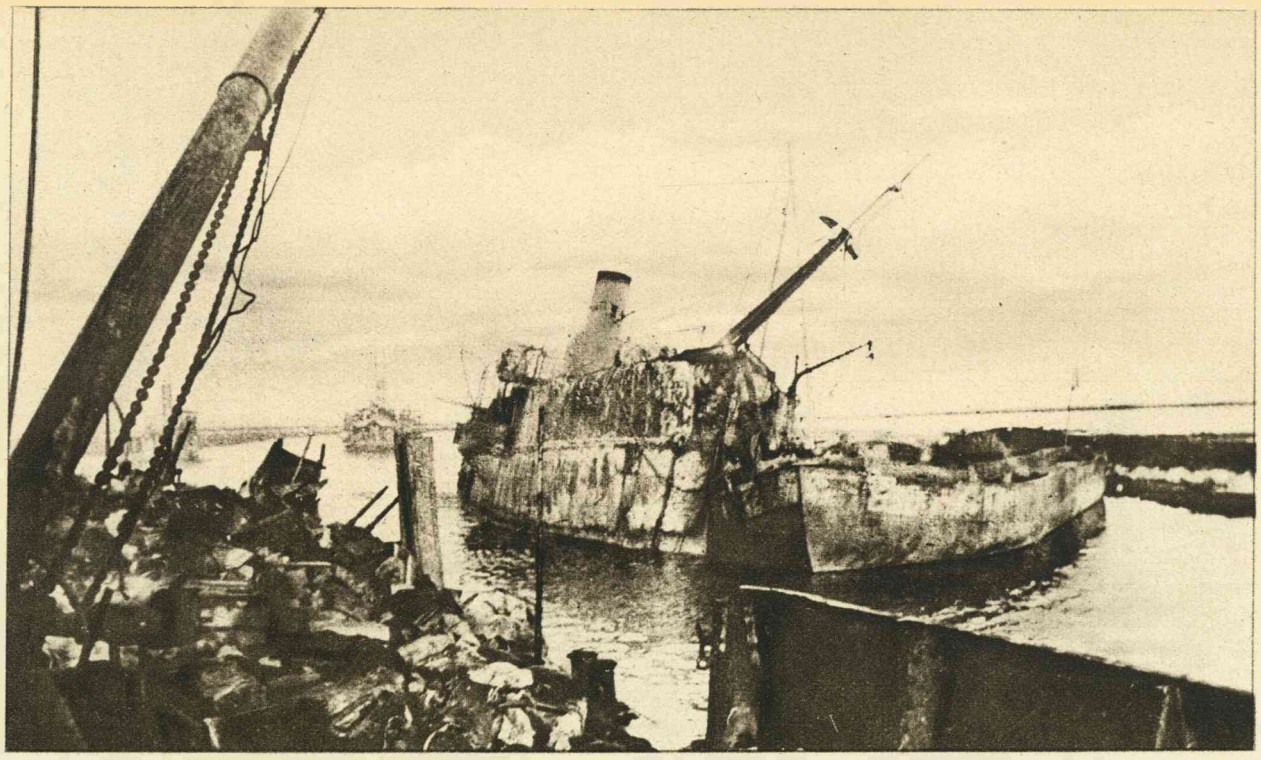
Ik hield haar den brief voor.

„Lees dit," zei ik, „en dan moet je heengaan. Ik heb je te lief om . ."

Ze keek me aan en begon daarna den brief te lezen.

„Ik kwam je „goeden dag" zeggen," zei ze eindelijk met tranen in de oogen. „Ik zal aan Kitty schrijven — Kitty Alvercot — iedere week. O, veel meer. Ga naar haar om nieuws van mij. En . . . en ik zal altijd aan je denken."

„Zooals ik aan jou," mompelde ik. „Blijf nu niet hier, liefste. Zeg me vaarwel! Als ik . . . . o verdiende ik maar genoeg voor ons beiden, ik zou zeggen: blijf hier, nu en

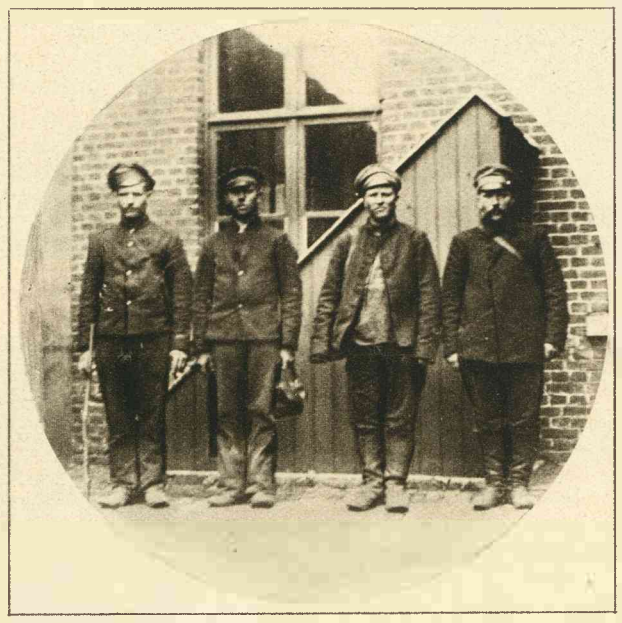
DE OORLOG OP DE RIVIER DE TIGRIS.

Gezicht op de Turksche kanonneerboot „Marmariss", liggende in den mond van de rivier de Tigris aan de Perzische Golf. De Turken hebben het schip aan den grond gezet en het, na het onbruikbaar te hebben gemaakt, verlaten. De „Marmariss" was in 1907 gebouwd, liep 14 knoopen, had 6 kanonnen en 1 torpedo-lanceerbuis.

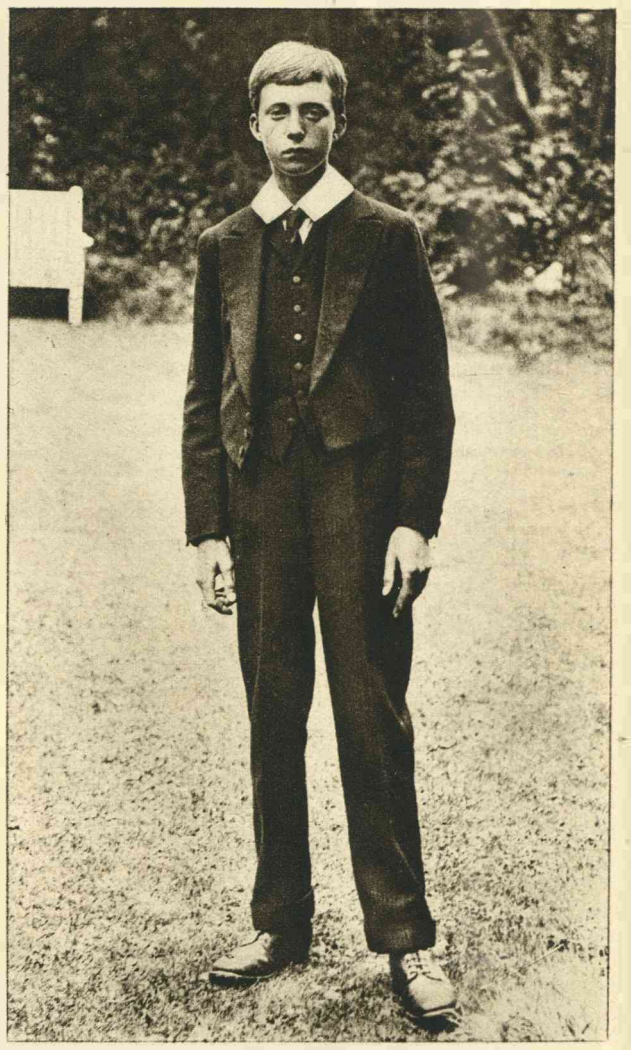
EEN OBSERVATIE-POST.

Tot het verkennen van den omtrek wordt door de Duitschers een veelvuldig gebruik gemaakt van op wielen geplaatste ladders, die zij gemakkelijk overal met zich mee kunnen voeren en die dikwijls uitnemende diensten bewijzen aan de verkenners. *(V.F.B.)*

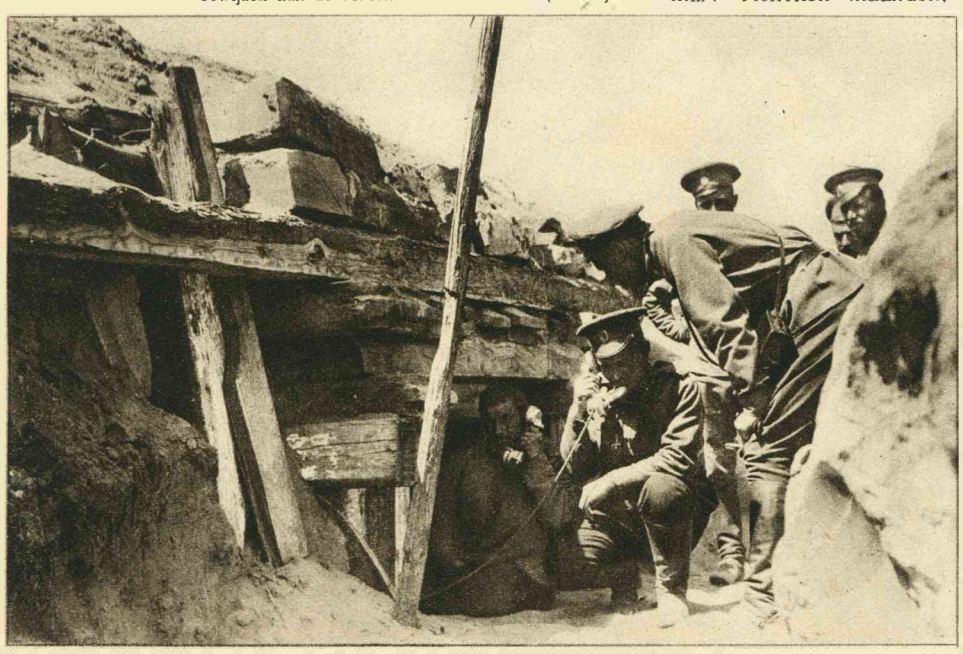
ONTSNAPTE RUSSISCHE KRIJGSGEVANGENEN.

Verleden week kwamen te Sittard een viertal Russen aan, die ontsnapt waren uit het gevangenenkamp te Nothberg bij Eschweiler (D.). Inwoners van Sittard voorzagen de door hun moeilijke en gevaarlijke reis uitgeputte mannen, die zoo spoedig mogelijk hun vaderland zullen trachten te bereiken, van voedsel.

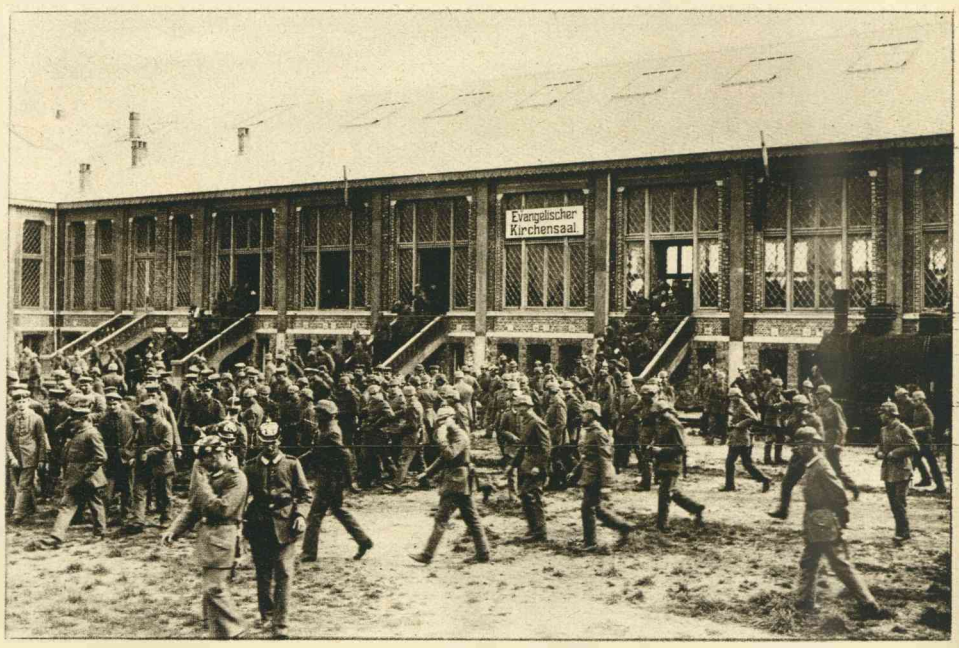
DE BELGISCHE KROONPRINS NAAR ETON.

De oudste zoon van Koning Albert van België, de hertog van Brabant, is aan de bekende Engelsche school te Eton als leerling ingeschreven. De prins is 14 jaar oud en diende tot nu toe als korporaal in het Belgische leger, waar hij hetzelfde leven meemaakte als de andere soldaten aan het front. Hierboven een foto van den Prins in zijn kostschoolpakje.

DE VELDTELEFOON.

Een van de belangrijkste hulpmiddelen tot het overbrengen van bevelen in oorlogstijd is zeker wel de veldtelefoon, die gedurende dezen krijg meermalen onschatbare diensten heeft bewezen en dientengevolge bij alle strijdende legers tot groote volmaaktheid is opgevoerd. — Hierboven de veldtelefoon in het Russische leger.

VELD-KERKEN.

Door het Duitsche legerbestuur in België worden ten gerieve van de Duitsche bezetting gebouwen gesticht, die als kerk kunnen dienst doen. Hierboven een dergelijke inrichting, gekiekt op het oogenblik dat de manschappen, die den dienst hebben bijgewoond, het gebouw verlaten. *(V.F.B.)*